

РЕШЕНИЕ

№ 14572

гр. София, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разгледа докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА Гражданско дело № 20211110126416 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 422, ал.1 от ГПК.

Предявени са иски с правно основание чл. 79, ал. 1, във вр. чл. 299 от ЗЕС, и чл. 342 от ТЗ, чл. 92, ал. 1 от ЗЗД за признаване за установено, че за ищеца „Й.Б.“ ЕАД (предишно наименование „Т.Б.“) съществува правото на парично вземане по отношение на ответника В. К. Л. за сумата от 195,81 лева за главница, представляваща неплатени абонаментни такси и използвани услуги по Договор за мобилни услуги №*****/15.06.2016г., във връзка Заявление за смяна номер №*****/15.06.2016, ведно със допълнително споразумение №*****/19.03.2018г. за общ период 18.02.2018-17.04.2018г.; с 77,46 лева за неустойка за предсрочно прекратяване на договора; 01,94 лева за главница, представляваща неплатени абонаментни такси и използвани услуги по Договор за мобилни услуги №*****/23.12.2016г. за общ период 18.02.2018-17.04.2018г., с 46,57 лева за неустойка за предсрочно прекратяване на договора; 17,91 лева за главница, представляваща незаплатено лизингово възнаграждение по Договор за лизинг от 23.12.2016г. на мобилно устройство „*****“, ведно със законната лихва върху главните парични вземания от 23.10.2019 г. до окончателното им изплащане, удостоверение в заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело №60797/2019 г. по описа на СРС.

Ответникът, чрез особен представител, оспорва исковите по основание и размер със съображения, че ищецът не доказва да е изправна страна по договора и престира твърдените услуги; договорът не е надлежно прекратен; неустоечното вземане произтича от нищожни клаузи, уговорени в противоречие с добрите нрави.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да възникне спорното материално право за парично вземане по така предявените иски в доказателствена тежест на ищеца е да установи, че между него и ответника е съществувало валидно договорно правоотношение с посоченото в исковата молба съдържание; че е изправна страна по него, в т. ч. че е изпълнил според уговореното, като

през процесния период е предоставил договорените мобилни услуги, чиято стойност съответства на заявеното, и предал лизинговата вещ. По иска с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД ищецът трябва да докаже наличие на уговорка за заплащане на неустойка в договора за мобилни услуги, както и настъпването на обстоятелствата, при които се начислява.

Ищецът представя Договор за мобилни услуги (Заявка) №*****/15.06.2016г., от който се установява, че срещу заплащане на месечен абонамент от 30,99 лв. за срок на 24 м. се предоставят електронни съобщителни услуги от „Т.Б.“ ЕАД на В. К. Л. – план „Нонстоп“ за мобилен номер *****. Видно от декларация-съгласие от 15.06.2016 г. потребителят е получил приложимите Общи условия към договора, а със заявление за смяна на номер договорът се счита за моб. номер *. С допълнително споразумение №*****/19.03.2018г. за мобилен номер * се продължават условията на договора до 19.02.2020 г.

Ищецът представя Договор за мобилни услуги (Заявка) №616985268/23.12.2016 г., от който се установява, че срещу заплащане на месечен абонамент за план „Джуниър“ с месечна такса от 06.66 лв. за мобилен номер ***** за срок на 24 м. се предоставят електронни съобщителни услуги от „Т.Б.“ ЕАД на В. К. Л.. Според удостовереното в договора се предава 1 бр. устройство „*****“. Видно от договор за лизинг (заявка) №***** от 23.12.2016 г. ищецът, като лизингодател, предава на ответника, като лизингополучател, за временно възмездно ползване горепосоченото устройство, при обща лизингова цена 45,77 лв., платима на 23 месечни вноски, всяка от 1,99 лв., с уговорка лизингополучателя да придобие собствеността в края на срока на договора. В клаузата на чл. 4 от договора, ответникът признава писмено, че е получил вещта.

По Договор за лизинг от 23.12.2016г. на мобилно устройство „*****“ се установява, че е уговорено да се предаде за временно и възмездно ползване устройството срещу общо възнаграждение 45,77 лв., с 23 бр месечни вноски по 1,99 лв., с уговорка за придобие на собствеността.

Приети са фактури, издадени от ищеца, неподписани от ответника. Приета е съдебна-счетоводна експертиза, неоспорена от страните и ценена по реда на чл. 202 от ГПК, с която се потвърждават вписванията в счетоводните книги на ищеца, че са начислени абонаментни такси за услуги за периода 18.02.2018-17.03.2018 г. – 18,32 лв. за план „Нонстоп“ и 6,66 лв. за план „Джуниър“, вноска за лизинг – 1,99 лв.; за периода 18.03.2018-17.04.2018 г. – 25,82 лв. за абонаментен план „Нонстоп“ и 6,66 лв. за абонаментен план „Джуниър“, вноска за лизинг – 1,99 лв. (16-та от 24). Сумите са без включен ДДС, освен лизинговата вноска.

Съдът, като взе предвид изложеното, намира, че ищецът не установи в процеса на доказване стойността на потребените далекосъобщителни услуги, извън стойността на месечната такса. Заключение на ССЧЕ възпроизвежда счетоводните записвания, но като частни свидетелстващи документи удостоверяват изгодни за издателя факти, и не се ползват с материална доказателствена сила, поради което не се доказва извършване на доставка на твърдените далекосъобщителни услуги за посочения период. Тъй като задължението за плащане на абонамента такса възниква ежемесечно, предварително, като е ирелевантно дали фактически абонатът е ползвал услугите, то съдът намира, че ответникът е в неизпълнение на задължението за плащане на месечния абонамент. Поради това исковата претенция за неплатени абонаментни такси и използвани услуги Договор за мобилни услуги №*****/15.06.2016г., във връзка Заявление за смяна номер №*****/15.06.2016, ведно с допълнително споразумение №*****/19.03.2018г. за общ период 18.02.2018-17.04.2018г., се явява основателна за сумата 52,97 лв., а до пълния предявен размер като недоказана подлежи на отхвърляне.

Претендираните 77,46 лева за неустойка за предсрочно прекратяване на договора ищецът обосновава с уговорката в р. III, т. 4 от допълнително споразумение №*****/19.03.2018г. за мобилен номер *. Според неустоечната клауза при прекратяване на договора по вина на потребителя, последният дължи неустойка в размер на сумата от стандартните за съответната програма месечни абонаменти, дължими до края на срока на договора, но не повече от трикратния размер на стандартните месечни

абонаментни такси. В тази връзка съдът намира, че възражението на ответника за нищожност на процесната клауза е неоснователно. Съгласно ТР № 1/15.06.2010 г., т.д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, съдът следи служебно за спазването на добрите нрави при иск за присъждане на неустойка. Клаузата за неустойка като процесната при прекратяване на договор за периодично изпълнение е нищожна, съобразно чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, в случай, че не отговаря на присъщите □ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Така според Решение № 219/09.05.2016г. по т.д. № 203/2015г., I т.о. на ВКС, „уговорката за неустойка при предсрочно прекратяване на договор за финансов лизинг от лизингодателя по вина на лизингополучателя, в размер на всички неплатени по договора лизингови вноски до края на срока му, излиза извън по-горе очертаните функции на неустойката, тъй като лизингодателят по вече развалиния договор получава имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил, ако договорът не беше развален, но без да се предоставя ползването на вещта, което води до неоснователно обогатяване на бившия лизингодател и нарушава принципа за справедливост“ (в този смисъл и решение по т.д. №1226/2015г., I т.о. на ВКС и др.). Следва да се отчете, че в процесното споразумение е определен максимален размер на неустойката за предсрочно прекратяване и така формулирана при ограничение до трикратния размер на стандартната месечна абонаментна такса, при срок на договора от две години, съдът намира, че неустоечната клауза не е нито прекомерна, нито нищожна, и не създава неравновесие в правата и задълженията на потребителя и мобилния оператор по смисъла на чл.143 от ЗЗП. Ангажирането на договорната отговорност на ответника за заплащане на неустойка обаче е обусловена от валидно упражнено от ищеца право на разваляне на договора вследствие виновно неизпълнение на длъжника. Доколкото по делото не се установи плащането на дължимите месечни абонаментни такси от длъжника, съдът намира, че същият е в неизпълнение и за ищцовото дружество е възникнало правото да развали процесното съглашение. Ищецът се позовава на изпратено писмено уведомление от 28.05.2018 г., за което не се доказва да е надлежно връчено на ответника, вкл. при условията чл. 5, ал. 3 от Общи правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колетти, приети с Решение № 581/27.05.2010 г. на Комисията за регулиране на съобщенията. Поради това съдът приема, че правото на неустойка не е възникнало за ищеца.

По отношение на сумата 01,94 лева за главница, която се претендира за неплатени абонаментни такси и използвани услуги по Договор за мобилни услуги №*****/23.12.2016г. за общ период 18.02.2018-17.04.2018г., съдът счита, че при така поставените от ищеца задачи на ССЧЕ, а и от писмените доказателства не се изяснява как е формирана тази сума и какво представлява, респ. ако е ответникът е платил в повече по договора, за какво са отнесени сумите. Ето защо съдът приема за основателни съображенията на ответника, че вземането не съответства на нито едно от дължимите плащания под договора. Поради това искът подлежи на отхвърляне, а с оглед изхода на спора по него е неоснователна и акцесорната претенция за неустойка.

Съдът приема, че по делото не се установи плащане на дължимите от ответника месечните лизингови вноски в размер на 17,91 лв. , и следва да се приеме, че е във виновно неизпълнение на паричното задължение. Исковата претенция за главница, представляваща незаплатено лизингово възнаграждение по Договор за лизинг от 23.12.2016г. на мобилно устройство „*****“, е основателна, а вземането е изцяло изискуемо, тъй като срокът на договора е изтекъл към датата на приключване на съдебното дирене, който факт с правно значение, съгласно чл. 235, ал. 3 от ГПК следва да се отчете за възникване на правото на парично вземане.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, в полза на ищеца следва да се присъдят, съобразно уважената част от иска сторените съдебни разноски в исковото и в заповедното производство, доколкото по т. 12 от ТР № 4/2014 г. на ОСТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство. За настоящото производство ищецът има право на съдебни разноски за сумата общо 205,53 лв. за платени държавна такса, възнаграждение на адвокат

и особен представител на ответника-адвокат, а по ч.гр.д. №60797/2019г. на СРС - 80,33 лв., или общо 285,86лв. От представените договори за правна помощ се установява, че възнаграждението на адвокат ищецът заплаща в брой и при подписване на договора, като сумата включва и ДДС, на осн. пар.2а от НМРАВ, което обосновава дължимостта на разноската, съгласно разясненията по т. 1 на ТР №6/2013 г.на ВКС.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че В. К. Л., с ЕГН:*****, дължи на „Й.Б.“ ЕАД (предишно „Т.Б.“), с ЕИК:*****, на основание чл. 79, ал. 1, във вр. чл. 299 от ЗЕС, и чл. 342 от ТЗ, сумата 52,97 лева за главница, представляваща неплатени абонаментни такси и използвани услуги по Договор за мобилни услуги №*****/15.06.2016 г., във връзка Заявление за смяна номер №*****/15.06.2016 г., ведно с допълнително споразумение №*****/19.03.2018 г. за общ период 18.02.2018-17.04.2018 г.; и сумата 17,91 лева за главница, представляваща незаплатено лизингово възнаграждение по Договор за лизинг от 23.12.2016г. на мобилно устройство „*****“, ведно със законна лихва върху главниците, считано от 23.10.2019 г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело №60797/2019 г. по описа на СРС; като иска за главница над уважения размер от 52,97 лева до пълния предявен размер от 195,81 лева за главница, представляваща неплатени абонаментни такси и използвани услуги по Договор за мобилни услуги №*****/15.06.2016г., във връзка Заявление за смяна номер №*****/15.06.2016, ведно с допълнително споразумение №*****/19.03.2018г. за общ период 18.02.2018-17.04.2018г.; иска по чл. 92, ал. 1 от ЗЗД за сумата 77,46 лева за неустойка за предсрочно прекратяване на договора; иска за сумата 01,94 лева за главница, представляваща неплатени абонаментни такси и използвани услуги по Договор за мобилни услуги №*****/23.12.2016г. за общ период 18.02.2018-17.04.2018г., с 46,57 лева за неустойка за предсрочно прекратяване на договора, ведно със законната лихва върху главниците от 23.10.2019 г. до окончателното им изплащане – ОТХВЪРЛЯ.

ОСЪЖДА В. К. Л., с ЕГН:*****, да заплати на „Й.Б.“ ЕАД, с ЕИК:***** на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 285,86 лева – съдебни разноси по ч.гр.дело №60797/2019 г. и гр. дело №26416/2021 г., и двете по описа на СРС.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____